
Vaše Magnificence, vážený pane rektore, magnificence, páni rektori, spectabiles děkani a proděkani, honorabiles, členové akademické obce, naši vážení a milí hosté, dovoluji, abych vás všechny co nejsrdečněji pozdravil a přivítal na naší oslavě.

Zároveň mi dovoluji, abych chvíli zauvažoval o naší plzeňské lékařské fakultě nejen z hlediska současnosti, ale i ze zorného úhlu celého jejího vývoje.

Zaznívá úvaha, je-li naše fakulta v 65 letech její existence stará nebo relativně nová. Určitě je mladá ve srovnání s Alma Mater-Karlovou Univerzitou, ale je starší již celým svým vývojem, do kterého se vejde tolik událostí. Relativně mladá je i ve srovnání s historií města Plzně, ve kterém se nachází. Věřím, že je mladá i svými četnými aktivitami v kontextu města, ale i celé Univerzity.

Při tomto slavném výročí se sluší vzpomenout a zrekapitulovat stručně osudy naší fakulty. Vždyť osudy Univerzity a tedy i jejích fakult do značné míry kopírují dějiny celého národa. Začneme tedy ab urbe condita, tedy od založení fakulty dekretem presidenta Beneše na podzim roku 1945. Pamětníci a vlastně naši první absolventi vzpomínají, jaká to tehdy byla radost, když již mohli studovat v Plzni. Velkým pomocníkem nám tehdy byla 1. lékařská fakulta UK v Praze, vůči které za to pocítujeme stálý vděk. Optimistický vývoj byl velmi brzy přerušen politickým vývojem po komunistickém puči v únoru 1945 a eskaloval v padesátých letech. Tedy v pochmurné, nebezpečné době, která neprosplávala vzestupu ducha a která mnohdy velmi razantně zasáhla do osudů mnohých akademických pracovníků. Přes tyto veškeré útrapy se fakulta rozvíjela postupem doby dle tehdejších trendů.

V šedesátých letech jakoby došlo k renesanci onoho počátečního entusiasmu. Přibližování ke svobodě bylo cítit na každém kroku, uvolňovaly se kontakty se zahraničními kolegy, bylo možné vycestovat na Západ a přinést nejnovější poznatky a dokonce se začala objevovat i svoboda slova, tak potřebná v univerzitních sférách. Vše vrcholilo Pražským jarem-bohužel ne nadlouho. Svobodný vývoj byl udušen invazí vojsk Varšavské smlouvy. Vysoké školy byly včele těch, kteří se ještě nějakou dobu bránili návratu doby nesvobody. V té době jsem nastupoval ke studiu medicíny a pamatuji si, že vzápětí byla vyhlášena studentská okupační stávková. Mnozí si jistě pamatují, jaká tehdy byla soudržnost mezi studenty i pedagogy. Útlak se ale stupňoval a mnozí postupně odpadali. A pak již přišla doba upálení Jana Palacha, smutné zakončení národního vzepětí, svíčky na nárožích v mlhavých, plačtivých dnech ledna 1969.

Po dubnovém plénu KSČ ve stejném roce začalo období normalizace. To se odrazilo i v životě fakulty. Tato doba byla prubířským kamenem mnoha osobností i jejich charakterů-někteří zklamali a naopak někteří vytrvali ve svých čestných postojích a také na to doplátili. Ale my, studenti, jsme je měli za své vzory a památku jejich statečnosti jsme si odnesli až do dnešní doby. Dva z nich budou dnes vyznamenáni medailemi Karlovy Univerzity a při této příležitosti mi bude ctí přečíst jejich laudatio.

Všem ostatním nezbylo než pracovat, studovat i vyučovat a věřit podle slavného protest songu, že „we shall overcome“ (přjdeme).

Nakonec jsme tedy přešli, respektive přežili s většími či menšími ztrátami a pro mnohé neočekávaně přešli do svobodných devadesátých let.

Nebyla to doba jednoduchá, vyžadovala maximální úsilí věnované rychlé, ale citlivé transformaci. Nemohu nezpomenout osobnosti pana profesora Valenty, který se velmi efektivním a přitom lidským způsobem zhostil tohoto nelehkého úkolu.

Nebylo jednoduché vzkřísit všechny demokratické mechanismy, související s akademickými svobodami-zavést instituce jako akademický senát, inovovanou vědeckou radu, instalovat nové, nezkompromitované vedení klinik a ústavů a vypořádat se se všemi relikty minulosti. Tehdy se objevily a dá se říci, že přetrvávají, problémy ekonomického charakteru, určitá stálá nestabilita ve financování vysokých škol a fakult. Zároveň vyvstala snaha vyrovnat se s takovou úrovní vysokých škol jaká byla dávno zavedena na univerzitách Západu. Snaha dohnat určitý vědecký propad, snaha modernizovat výuku, úsilí podchytit co nejvíce mladých kolegů pro vědeckou dráhu.

Výše zmíněné problémy trvají v určité míře dodnes. I po dvaceti letech je třeba věnovat maximální úsilí pro podporu vědy a výzkumu (bohužel dosud velmi podfinancovaných) a věnovat velkou pozornost kvalitní, moderní výuce našich studentů.

V současnosti je Lékařská fakulta v Plzni se svými dvěma tisíci studenty a pěti sty zaměstnanci jediným zástupcem Karlovy Univerzity v regionu. Přesto že v Plzni osamocená, hraje důležitou roli ve školství i kultuře našeho města. Plzeň tak může oprávněně hlásat, že je městem dvou Univerzit. To nám dává oprávněný pocit hrdosti, ale také zavazuje.

Občanům Plzně, Plzeňského kraje, ale i z dalších, okolních krajů přináší nejnovější vědecké poznatky do sesterské Fakultní nemocnice, kde jsou léčeni, z jejich řad pocházejí špičkoví lékaři na klinikách a ústavech a je zdrojem nových, mladých lékařů pro naše zdravotnictví.

Spolupracuje a chová přátelské vztahy k Západočeské Univerzitě.

Vedle faktu, že Plzeň bude v roce 2015 evropským městem kultury je snad méně známé, že také existuje program-Plzeň univerzitní město. Naše fakulta velmi přispívá k obohacení této tváře našeho města.

Takto tedy fakulta spolupůsobí na kultivaci našeho města a přináší do našeho společenství spiritualitu Karlovy Univerzity.

Milí kolegové a hosté, snažil jsem se v tomto krátkém exposé vzpomenout ve velmi hrubých rysech osudy naší fakulty. Jsou obdobné jako osudy mnoha dalších fakult a vysokých škol. Při takovémto vzpomínání je třeba vyzvednout vše dobré a potlačit zlé-to je ostatně známou vlastností lidského mozku. Objektivní vzpomínka při této slavnosti však takovouto rekapitulaci zasloužila.

Dovolte, abych vám všem poděkoval za léta usilovné práce na všech úrovních naší akademické obce a abych vás zároveň požádal o trvalou podporu v tomto našem společném „Opus bonum“, tedy dobrém díle.

Quod bonum, faustum, felix, fortunatumque eveniat.